

« zurück blättern vor »

SZTRABANCEL subst. m., ab 1896; auch *strabancel*, *śtrabancel*;
‘Halbwüchsiger, Schlingel, Gassenjunge, Schnösel, Halunke, Vagabund’ –
‘wyrastek, urwis, ulicznik, chłystek, drab’: 1896 Mucha nr 1 s.3, WIECZ
*Ano pokierował jakimś sztrabanclowi zegarek, chytnęli go do ula,
odebrali zegarek, a dali... tańczuszek.* o 1896 Tram. s.45, WIECZ *Ej,
śtrabanclu! Bo jedzenie zbakieruję.* o 1899 Kur.Świąt nr 55 s.3, WIECZ
Czegój te strabancle do siebie czują. o 1901 Wes.mon. 28, WIECZ *Wioze ci
ja takich śtrabanclów.* o 1955 Swin.Porod. 85, DOR *Na sali tańczą. Wyższe
sfery. Fraki. Dekolty. Szwoleżery. Sztrabancle. Durnie.* – SW (gm.), DOR
(przest. pot.) ◇ **Var:** *strabancel* subst. m., [hapax] 1899 Kur.Świąt nr 55 s.3,
WIECZ; *sztrabancel* subst. m., 1896 Mucha nr 1 s.3, WIECZ – SW, DOR
(przest. pot.); *śtrabancel* subst. m., 1896 Tram. s.45, WIECZ o [LBel.] 1901
Wes.mon. 28, WIECZ. ◇ **Etym:** nhd. *Strabanzer* subst. m., ‘arbeitsscheuer
Mensch ohne bestimmten Erwerbszweig; Müßiggänger, Vagabund,
Faulenzer’, GRI. ❖ Die Form *śtrabancel* (WIECZORKIEWICZ) soll wohl die
“gemeine” bzw. “volkstümliche” Einschätzung des Wortes signalisieren.

« zurück blättern vor »